

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

M. Ant. Mvreti Variarvm Lectionvm Libri XV

Muret, Marc-Antoine

Antverpiæ, M. D. LXXXVI.

Cap. 17. De quodam loco ex epistolis ad C. Trebatium accuratè
disputatum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70864](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70864)

Qui, si cuique fas est, id quod sentit, dicere, videtur eorum versuum sententiam aut non satis percepisse, aut non fideliter reddidisse, quod ut iudicari ab aliis possit, Græcos Euripidi subiiciam:

Οὐκ ἔστιν εἰδὲν δεινόν, ὡδ' εἰπεῖν ἐπ' ὅ,

Οὐδὲ πάθος, εἰδὲ ξυμφορὰ θεήλατ' ὅ,

Ἡς ἐκ ἀν' ἀργίτ' ἀχθεὶς ἀνδρῶνα φύσις.

primum igitur versum, si Ciceronem sequare, ita accipias necesse est: *ἐκ ἔστιν εἰδὲν ἐπ' ὅ ὡδ' εἰπεῖν*. id est: *nullum est verbum ita terribile dictu*, quod sanè, ne quid dissimulem, mihi quidem non placet, ac fieri potest, ut fallax, sed dico id, quod videtur. Deinde, quàm aptè reddatur *fors*, alij viderint, postremo in tertio versu nulla est patientiæ ac tolerantia significatio, potiusque hoc dicere Euripidem puto, Nihil, ut vno verbo eloquar, dirum ac terribile est, neque morbus neque à diis inuecta calamitas, cuius grauitati hominum natura ac conditio exposita non sit, id quod statim confirmat inuistrato, & antea inaudito supplicij genere, quo à diis affectus est Tantalus. Neque ignoro, quàm sit periculosa, ut ait Flaccus, plenum opus alex, à Cicerone dissentire: verum tamen. Mecum quidem Græcus eius poëtæ explicator, quisquis est, facit.

De quodam loco ex epistolis ad C. Trebatiam accuratè disputatum. CAP. XVII.

ANGELVS Politianus capite xxviii. Miscellaneorum illustrare conatus est hunc Ciceronis locum ex epist. ad Trebat. *Hic tibi tam ignoscemus nos amici, quàm ignouerunt Medea, qua Corinthum arcem altam habebant, matrona opulenta optimates, quibus illa manibus*

at. Miscellanea
Lectio
LIII
25

manibus gypsatisimis persuasit, ne sibi vitio illa verteret, quod abesset à patria.

Nam multi suam rem bene gessere, & publicam patriam procul:

Multi qui domi atatem agerent, propterea sunt improbat.

quod enim neminem ante se ne suspicatum quidem esse gloriatur, ait, hos duos esse versus ex Ennij Me-
dea ex his Euripideis expressos:

Κοινῶσαι γυναῖκες, ἐξῆλδον δόμων,
μή μοι τι μέμνησθ'. οἶδα γὰρ πολλὰς ἑροτῶν
σεμνὸς γεῶτας, τὲς μὲν ὀμμάτων ἀπο,
τὲς δ' ἐν θυγατέρισι. οἱ δ' ἀφ' ἡσυχου ποδῶς
δύσκλησαν στήσαντο ἢ ραθυμίαν.

Petrus quoque Victorius libro x. Variarum lectio-
num idem sentire se, quod tradiderat Politianos,
ostendit. neque vumquam quenquam audiui, qui ea
de re villo modo dubitandum putaret. Ego autem
quamquam apud me plurimum & Politiani & Victo-
rij valet auctoritas, mirifice tamen ab utroque dissen-
tio. quocirca hoc loco, quid de illis versibus sentiam,
aperire constitui, vt ab eruditis hominibus, merito
immerito id faciam, iudicetur. In primis igitur Lati-
nos versus male ab eis distinctos, ad hunc autem mo-
dum distinguendos censeo:

..... nam multi suam
Rem bene gessere, & publicam, patria procul.
Multi, domi qui atatem egerunt, propterea
Sunt improbat.

nam quod egerunt, lego, vbi vulgo legitur, agerent
veteres in eo libros auctores habeo. & ipse quoque
Victorius ita legit. at hoc quidem leue est. illud gra-
uius, quod planè iudico necesse esse, vt aut ne sint
versus

versus Euripidis à Latino poëta conuersi: aut vt eos, siue Ennius, siue quis alius fuit, quò ita interpretatus est, non intellexerit, & in sententiam alienissimam detorserit. Nam apud Euripidem quidem cum Medea præ dolore iam non compos animi, domi clausam se contineret, excrucieturque se, & eos, quasi à furis agitata, clamores ederet, qui etiam foris exaudirentur: Corinthiæ mulieres, è quibus constat chorus, orant nutricem, vt ad eam adeat, ipsamque educat ex ædibus. sperabant enim se aspectu & alloquio suo illum doloris ardorem aliqua ex parte mitigaturas. Paulo post igitur domo egrediens Medea ita eas affatur:

Κορινθίαι γυναῖκες, ἐξ ἡλθὼν δόμων,
μή μοι π μέμνησθε.

id est: Corinthia mulieres, egressa sum ex ædibus, ne quid mihi succenseatis, quasi diceret: Non equidem libenter hoc tempore in aspectum hominum prodeò. omnes enim, quos grauior aliquis vrget dolor, tenebras & solitudinem quærunt: lucem & frequentiam odent. verumtamen cum vestro nomine rogata essem, vt huc prodirem, prodij: ne, si prodire nollem, vos id fortè superbia quadam ac contemptu vestri à me fieri crederetis. At illo altero modo, ita accipienda erunt hæc verba: ἐξ ἡλθὼν δόμων. id est patriam meam reliqui. μή μοι μέμνησθε. id est nolite id mihi vitio vertere. quod mihi quidem alienum καὶ ἀπροσδιόνυσον videtur. Sequitur: οἶδα γὰρ πολλὰς θροτῶν σεμνὲς γυναῖκας, τὲς μὲν ὀμμάτων ἀπο, τὲς δ' ἐν θυγατρὶς. quæ ita interpretor: noui enim multos mortalium, qui arrogantes habiti sunt, quòd se videndos exhibere nollem. alio contrà, quòd in atrijs sedentes, viderentur de se quasi spectaculum quoddam præbere, in eandem opinionem venisse. Nam quod ille Cicero-

at Mureti
ia Lectiones
LIII
25

nianus poeta σμικρὸς accipit eos qui rem suam & publicam bene gesserunt: ego do nomine superbos & arrogantia accipio, & ita accipit Euripides in illo versu ex Hippolyto: Μισεῖν τὸ σμικρὸν, καὶ τὸ μὴ πᾶσιν φίλον. & in illo eadem fabula: Οἱ μοι, τὸ σμικρὸν ὡς μὲ δακτυλεῖ τὸ σμικρὸν in illis pulcherrimis versibus ex Alceste:

ὄντας δ' ἄντιος, ἀντιὰ καὶ φρονεῖν χεῖρων.
ὡς τοῖς γε σμικροῖς, καὶ σωφρονομένοις
ἅπασιν ἔστιν, ὅσῳ ἔμοι χεῖρα κειτῆ,
ὁ βίος ἀλλήτως ἔστι, ἀλλὰ σμικροῦ.

Sequitur: οἱ δ' ἂν ἡσύχου ποδὸς δύσκολων ἐκτίσασθαι ῥαθυμίας. id est, alij contra, quod se quieti tradidissent, in gloriam habitum sum, & ignavi. Hoc enim significare vult, tolerare homines omnia quae ab aliis fiunt, ad detractionem partem accipere, & undique captare maledicendi occasionem. Illa autem quomodo interpretari sit Latinus ille, si modò interpretari voluit, nihil amenter dicere. res ipsa loquitur. ex his, caecitiam ipse, a merito alios παρεωργεῖναι arbitrer, existimari potest.

Locus Platonis è Phædro, allata vetere quadam Atheniensium consuetudine illustratus.

CAPVT XVIII.

SOCRATEM Phædrus cùm adducere vellet ad idem argumentum tractandum, quo ipse scriptam Lysiae orationem paulo antè recitavit, ita blandiens apud Platonem inducitur: Καὶ σοὶ ἔγωγε, ὦ σοφῶτα, οἱ ἐνθάδε ἄρχοντες, ὑποχρεῖμαι χεῖρην εἰποινα ἰσομέτερον τῆς Δελφῶν ἀπαδείσειν, ἢ μόνον ἑμαυτῷ, ἀλλὰ καὶ σοῖν. quaesitum est autem ex me, quanam esset aurea illa statua, quam Delphis ponere solitos archontas ex eo intelligerent, & qua de causa id fieret. Respondi, novem Atheniensium archontas, id est, eponymum, regem, polemarchum,